Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea Tăierii Capului Sfântului Ioan Botezătorul

Pace peste cetatea cuvântului Meu de pe meleagul neamului român!

Pace, multă pace, pacea Mea să-și aibă lucrarea sa și sălașul între voi, fiilor din cetate! E zi de praznic sfânt între sfinții Mei și crește dorul celor din cer când vin sărbători pentru sfinți, când se apropie să vină și să vin Eu cuvânt în cetate, să vin cu sfinții, fiilor, să venim cu voi la masă de cuvânt, o, și cât de sfioși stau cei din cer veniți în grădină aici, cu Mine, în sărbători la masă de cuvânt, fiilor! Dorul lor este mare și tot mai mare, iar bucuria cea sfioasă a duhurilor sfinților Mei Mă umple de dorul din ei și pornim spre cetate să facem sărbătoarea bucuriei sfinților și împărțim din ea la cei nesloboziți încă de sub povara vieții sărace de Dumnezeu pe pământ cât au stat, și facem împărțire de bucurie, de mângâiere, de ușurare, că iată, numai Dumnezeu este bucuria omului, dar până să afle omul acest adevăr îi trece viața și se trezește în durerea pe care și-a lucrat-o fără să știe ce face, dar Eu, Domnul, sunt Cel milos, o, și de aceea am așezat înaintea Mea această cetate sfântă prin taina care se adăpostește peste ea, fiilor, iar pe voi v-am pregătit de mijlocitori între pământ și cer și v-am așezat să împărțiți glasul cuvântului Meu ca să încolțească această sămânță pe unde mai e pământ bun de rodire a lui Dumnezeu în om, și pace vouă, pacea Mea vouă, pace peste cetatea Mea cu voi, fiilor, că vin cu sărbătoarea lui Ioan Botezătorul și masă de cuvânt de sărbătoare așezăm!

O, pace ție, popor al cuvântului Meu din zilele acestea! Îți trimit hrană cerească, îți trimit pe nori, că pe nori vin Eu la tine, pe nori Mă port, precum este scris pentru venirea Mea, iar tu ia aminte, o, ia aminte! Se uită Domnul la tine să vadă ce faci.

O, se uită Domnul la voi, fiilor, ca să vadă dacă auziți cuvântul, se uită dacă-l împliniți și cum și cât, și se uită dacă-l citiți îndeajuns, dacă se prinde de voi împlinirea lui, că Eu sufăr mult prin coborârea Mea, iar dacă voi n-ați iubi îndeajuns cuvântul Meu și cercetarea lui ca să-l împliniți, vi se scrie defăimare de Dumnezeu, fiilor. O, nu uitați ce v-am spus, că v-am spus că sfinții Mei sunt plini de dor și stau sfinții la masa Mea de cuvânt cu voi, iar Eu Mă umplu de dorul din ei și coborâm spre voi și facem mângâiere peste pământ, o, și ne alinăm de cântul păsărelelor, care se deșteaptă la mijitul zorilor și cântă lui Dumnezeu cu bucurie și cu veselie, că de altceva de ce ar cânta ele? O, ele cântă de rugăciune și de slavă înaintea Făcătorului lumii, iar seara merg la odihnă și-și lasă cântăreață de noapte privighetoarea și cântă ea Celui ce a făcut cerul și pământul și cântă și tot cântă până în zori și până peste zori, și au iubire pentru Dumnezeu toate.

Un crâng, un codru, un zăvoiaș, o grădină lângă casa omului, dacă în acestea nu cântă păsările, e trist locul cel fără de cântare, iar Domnul nu este slăvit pe pământ atât cât se cuvine Domnului.

O, fiilor, nu e Domnul slăvit de om atât cât se cuvine să-L slăvească omul.

O, cât de ușor îți este să Mă pierzi, omule, să Mă dai din viața ta deoparte și să-ți trăiești cum vrei viața!

O, mare este taina iubirii! O singură iubire este, cea care Îl zidește pe Dumnezeu în om, pe Ziditorul omului, și asta este lucrarea celor ce iubesc pe Dumnezeu pe pământ. Ca și păsările cerului și ale pământului, tot așa și omul trebuie să-L slăvească pe Domnul și să împartă tot timpul iubirea lui cea pentru Dumnezeu cu cuvântul și cu cântul.

Cel ce nu grăiește cu cei din jurul lui în obștea creștină de zi cu zi, acela dovedește dispreț, nu dă nici un preț celor din jurul lui și tace în el și cu el și atât, de parcă n-ar avea lângă

el frați de suflet, frați întru Hristos, căci frații de obște sunt frați de suflet, nu altfel frați, iar duhul cel frățesc lucrează frăția cea dintre frați întru Hristos frați, că altfel cum s-ar face dovada că sunt toți întru Hristos cei ce viețuiesc obștește sub acest nume mare cât cerul și pământul laolaltă, atât de mare numele Hristos!

O, trebuie duhul ascultării în cei ce trăiesc întru Hristos. În duhul ascultării pot sta numai cei ce iubesc să asculte, numai cei ce înțeleg ce taină mare a vieții se ascunde în această lucrare, prin care viața este tot timpul vegheată, probată, supusă, căci cum ar lucra omul taina supunerii sfinte dacă n-ar ține de cineva lucrarea și mișcarea pașilor vieții lui?

Am spus prin acest cuvânt la începutul Meu cu trâmbița Mea Verginica, am spus că astăzi creștinul nu mai ridică găleata cea grea, ci pe cea ușoară, chiar dacă zilele sunt tot mai aproape de capăt, tot mai grele și mai furtunoase pentru suflet. Am spus de pâine, am spus că pâinea e lucru sfânt, și să se mănânce cu sfială pâinea, dar creștinului nu-i place mămăliga, nu-i place pentru că nu are sfială, nu de altceva nu-i place, și așa este și cu toate stările și nu-i place sub cruce, nu-i place sub greu creștinului, că lui îi place să se simtă bine pe pământ, o, și nu mai pot să Mă odihnesc în largul Meu în viața creștinului care-și tot agonisește de pe pământ, iar iubirea și zestrea ei cea pentru cer nu le mai lucrează omul zi de zi ca să aibă în cer veșnicia zilelor lui, și iată, gândirea la sine e mare pagubă asupra omului care se tot învârte cu grija pentru el însuși, și unul ca acela n-a gustat încă din lucrul cel sfânt al viei Domnului, și este scris în Scripturi de primejdia asupra sa a celui care se tot gândește la sine și pentru sine și atât.

O, popor al cuvântului Meu, am spus răspicat: Cel ce voiește să vină după Mine să se lepede de sine și să vină cu crucea sa să Mă urmeze, că nimeni nu se cheamă că Mă urmează decât dacă seamănă cu Mine, dacă urmează viața Mea s-o învețe, iar altfel nu semănăm unul cu altul.

O, e greoi omul la minte ca să priceapă aceasta și să afle, mergând cu crucea, dulceața asemănării lui cu Mine pe calea crucii, iar Eu M-am odihnit cu mersul Meu numai cu cei ce au duhul ascultării și al supunerii sfinte, căci Eu așa stau înaintea Tatălui, stau ascultând și făcând voia Lui, așa cum Ioan Botezătorul a ascultat de Tatăl și de Mine încă din pântecele maicii sale și toată viața lui pe pământ apoi, iar Dumnezeu Și-a făcut prin el lucrarea hărăzită lui pentru mărturisirea și adeverirea venirii Mele cea de acum două mii de ani, și apoi a jertfei Mele ca a unui Miel, o, și ce mângâiere are Dumnezeu de la cei ce se apleacă lucrărilor pe care El le are de așezat pe pământ pentru oameni, pentru cei ce nu știu, și care trebuie să știe Cine este Dumnezeu și ce lucrează și pentru cine și ce face prin toate lucrările Sale.

A hotărât Tatăl acum două mii de ani nașterea lui Ioan Botezătorul și nașterea Mea și arătarea lui și a Mea la Iordan la botez, și jertfirea Mea pe cruce și învierea și întoarcerea Mea iarăși la Tatăl, toată taina pe care Tatăl a avut s-o arate lumii în vremea aceea în care a trimis pe pământ pe Fiul Său ca să repare ceea ce omul a stricat la început și să-l așeze iarăși pe om înaintea lui Dumnezeu, iar Ioan Botezătorul a fost unealta lui Dumnezeu, prin care Tatăl a arătat pe Fiul Său în mijlocul oamenilor pe pământ.

O, tot așa este și cu această lucrare de cuvânt ieșit din gura Mea în acest timp, căci Eu, Domnul, sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă și Eu sunt acest cuvânt, și-Mi hrănesc cu el pe cei din cer și le hrănesc răbdarea, și chem cu el pe om să vină și să bea și să vadă cât de bun este Dumnezeu, o, cât de bun, iar sfinții cerului sunt cei ce mărturisesc aceasta prin cuvântul lor lângă cuvântul Meu, căci Eu cu sfinții vin.

— O, cu noi vii, Doamne, cu sfinții Tăi vii. Slavă venirii Tale și cuvântului Tău de venire și milei Tale slavă! Omul cel potrivnic lui Dumnezeu mi-a luat viața și m-a trecut în rândul sfinților Tăi mari, iar el a rămas ca și Adam, a rămas supus femeii, bietul de el.

O singură iubire este: cea care Îl zidește pe Dumnezeu în om. O, dar unde se mai găsește femeie care să se dea lui Dumnezeu, nu omului, și care să-l dea pe om lui Dumnezeu, nu sieși?

Nimic nu caută omul mai mult decât femeia, fie vreme bună, fie vreme rea, căci carnea lui a fost plămada din care a fost luată femeia. Ea însă nu l-a iubit pe omul din care a fost luată, ci, din contra, l-a slăbit spre ea, l-a ademenit, așa cum a păţit și împăratul Irod, căruia eu i-am spus că a făcut ceea ce nu se cădea să facă dacă a luat femeia fratelui său pentru el.

O, Doamne, o, Doamne, trebuie grijă mare din partea femeii, ca nu cumva să fie atrasă de bărbat, dacă vrea să Te urmeze ea cu viața sa, iar pentru aceasta trebuie să se umple de sfințenie, de iubirea lui Hristos, ca nu cumva să nască ea în vreun bărbat gândul că ar căuta ceva de la el pentru ea, o, și numai așa se poate păzi și pe sine și pe bărbat pentru Tine, căci bărbatul a slăbit prin femeie. Dintr-un zâmbet, dintr-o uitătură caldă, așa clatină femeia cerul și pe Domnul din sufletul unui bărbat sfânt, și vai lui dacă nu scapă la timp de sub această săgeată, căci femeia l-a coborât din cer pe om și l-a tras spre ea, iar el și-a pierdut puterea și biruința și l-a pierdut Dumnezeu pe om, o, și de aceea împăratul David spune despre fericirea celui căruia i s-a iertat fărădelegea și i s-a acoperit păcatul și nu-i va fi socotit, și în a cărui gură nu este vicleșug, și este umilință și căință, Doamne.

Omul care nu se dă întreg lui Dumnezeu, acela mai are încă din lume, și vine lumea iar și-i dă din ea, că așa pățește cel care mai lasă din lume în sufletul lui când se apropie de Domnul, o, că vine lumea și duhul ei să-și ia drepturile pe care le are lăsate de om în el când a ieșit spre Domnul să vină.

Povestea cu omul care și-a vândut casa și s-a învoit cu cumpărătorul să-i mai lase și lui un cui în casă pentru când mai vine să-și mai vadă casa vândută și ca să-și pună haina lui, o, tot așa este și cu duhul lumii, care rămâne în sufletul omului, că vine și se agață de om, și încetul cu încetul Îl dă pe Domnul afară și pleacă Dumnezeu, și rămâne omul cu lumea, așa cum a plecat cel care a cumpărat casa și care n-a mai putut sta în ea de sila care i-o făcea cel ce venea la cuiul lui să-și pună haina, și aceasta este o pildă de luat în seamă de cei ce se învoiesc pentru viața lor cu Domnul, ca nu cumva să-și mai oprească din lumea din care ies când se dau ei lui Dumnezeu cu îndeletnicirile vieții lor, o, că mare înțelepciune este în așa fel de pilde, și tot așa lucrai și Tu, Doamne, că mereu spuneai pilde de acest fel acum două mii de ani, și frumos mai învățai pe tot omul, și cine se aseamănă cu Tine, Doamne?

Grăirea Ta de azi e povața pe care și eu o dau poporului cuvântului Tău și la toți cei care caută după Tine cu pașii lor, căci dacă ei nu învață lepădarea de sine mereu între oameni, nu merg cu Tine până la capătul mersului lor. Dar cei hrăniți de cuvântul Tău au bogăția înțelepciunii de sus, numai să iubească ei învățatul și cuvintele de duh, prin care Tu să fii cu ei, cu ai Tăi, în mijlocul lor să fii mereu, mereu, că altfel nimeni nu are statornicia cea cu folos lângă Tine.

Iar Ție, slavă, mereu slavă Ție pentru aplecarea Ta mare prin cuvânt ziditor de om, prin dragostea Ta din cuvântul gurii Tale, Doamne! Iar eu sunt mărturisitorul Tău, sunt ucenicul Tău, sunt calea Ta spre oameni, sunt cel hărăzit să gătesc calea Domnului. Amin.

— Slava Mea sunteți voi, o, sfinți iubiți ai Mei, voi, și fiii cei ascultători ai vremii cuvântului Meu acum, la sfârșit de timp.

Slava ta, poporul Meu, e cuvântul Meu de peste tine sărbătoare după sărbătoare, iar tu să stai sub slava Mea de peste tine și păstrează-te Mie în toată frumusețea copilului sfânt, că am nevoie de frumusețea Mea în tine, de împlinirea cuvântului Meu înăuntrul tău și în afara ta, și cei din cer să se hrănească din frumusețea Mea din mijlocul tău. Iar ție, supunere sfân-

tă și ascultare, căci duhul ascultării este lucrarea ta înaintea Mea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

29-08/11-09-2020